

Jesenice dz

BRCA

220040289, 18

COBISS

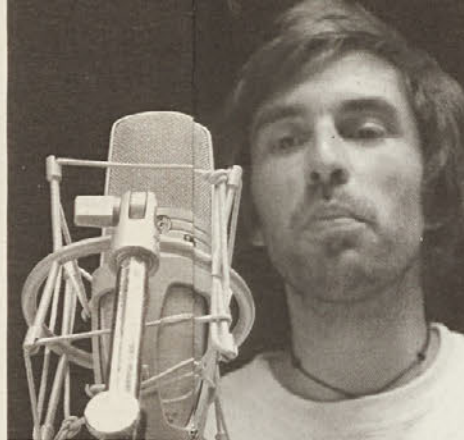
KNJIZNICA JESENICE

ISSN 1581-5001

BrCa

18.

k a z a l o

se zares zavedamo pomena znanja?	...4
49. glas	...5
gledališče (posvečeno bodi tvoje ime)	...6
drugačna, drugače o drugačnih	...8
juliana in etični kodeks vlade	...8
koširjeva turistična propaganda	...10
grega urbas - na poti v torino	...12
swallow down - čim več koncertov	...13
jure rozman - bobnar težkega kalibra	...13
pozor, hud ideal!	...14
rumeno	...16
jutro potem	...17
krona	...18
petkov trušč	...19
križanka	...19

u v o d n i k

Brca izziva

Po enem letu Brca spet brca. Vmes je bila na daljšem odmoru. Da si odpočije in poišče nadaljnjo smer. Doslej namreč še nismo dosegli kar smo želeli, zato gremo naprej po tej poti. S številko 18.

Preden smo začeli delati Brco smo želeli s časopisom vzpostaviti dialog med Jeseničani. Da bi iskali poti naprej. Sami smo nekaj predlogov tudi predstavili. Žal pa ugotovljamo, da med Jeseničani ni pravega interesa za dialog. Ali pa Brca ni tista pot, po kateri bi ustvarjali dialog. In če Brca ni prostor dialoga, se sprašujem, kje je ta dialog mogoče vzpostaviti. Na cesti in v gostilnah konstruktivnega dialoga še ni, medtem ko v raznih komisijah in odborih in svetih debata teče. Je ta debata učinkovita? Če bi jo izpostavili širši javni presoji verjamem, da bi lažje našli rešitve. Zato se trudimo vzpostavljati dialog. Naj Brca postane prostor dialoga.

Brca je v preteklosti že postregla z nekaj kritičnimi ostmi. Pa nobenega odziva. Na več člankov bi lahko odgovoril vsaj župan, ki je bil izzvan. Pa ni. Na vprašanje zakaj ne odgovarja na javno zastavljena vprašanja je pojasnil, da nima dovolj časa. Pazite: na Jesenicah rabimo dialog kot riba vodo, župan pa ne najde časa, da bi napisal pismo. Ima pa čas obiskati skoraj vsako veselico. Čudno.

Če se na javna vprašanja ne odzove župan, ki predstavlja avtoriteto in zgled v mestu, se sprašujem, kdo je sploh lahko sogovornik. So to občinski svetniki? Raje se vrnimo na začetek.

Je občinski svet prostor dialoga? Ne. Je le prostor, kjer močni kažejo svojo (kao) moč. Svetniki so izglasovali predlog, da se znesek sejin poveča za dobrih 12 tisočakov. So si jih zaslužili? Ker zadeve poznam razmeroma podrobno, lahko trdim da ne. Ampak, ker so močni in ker lahko uveljavijo svoj interes se to pač da. So se s kom posvetovali. Z mano, nami, občani, Jeseničani? Seveda ne, ker ne rabijo dialoga. Rabijo le pozornost, ko pokažejo svoje mišice.

Prav pa jih imejte, mišice. Mi imamo pa Brco. Si upate (jeseniški svetniki iz vrst LDS, SDS, SMS in SDAS) mišice pokazati v Brci? Predstavite nam argumente za povišanje sejin.

Sicer pa Brca izziva tudi v nadaljevanju, zato vabljeni k branju, ... in seveda ... k odzivu.

Blaž Račič

brcamo:

izdajatelj: Društvo mladih Jesenice
brcafon: 041 557 735
e-pošta: brcabra@email.si
tisk: Medium, Zabreznica

urednik: Blaž Račič, Članki: Mirsad, Blaž, Neja, Fala, Miha, Maruša, Gašper K., Jerneja, Gašper H.; Lektoriranje: Neja; Pesmi: Doris, Sead Gašper K.; Fotografije: Anja, Erik, Maja, Gašper K., Blaž, Silvija, Jagoda; Plakat: Košir; Naslovnica: Anja;
Oblikovanje: Strip: Deisy; Križanka: Boris, december, 2004

Z novim šolskim letom so mladi spet dobili priložnost, da zagrižejo v jabolko učenosti, da bodo jutri vedeli več, kot vedo danes. Kdor se tega zaveda, bo najverjetneje skozi življenje hodil uspešneje in z manj napora kot tisti, ki se pomena znanja ne zaveda. Pri tem pa že itak vrabci čivkajo, da smo z velikimi koraki zakoračili v novodobno družbo znanja, kjer nimaš kaj iskati, če ne

niške učenke in učence oziroma dijakinje in dijake - tiste, ki so v izkazih o uspehu v šoli vsako leto domov prinašali zapisano: odlično. Seveda pri takšnih priložnostih ne manjka govoranc, ki so se jih odličnjaki kaj hitro naposlušali, županu pa je iz ust prišlo sledeče sporočilo: vi ste prihodnost Jesenic; še naprej pridno hodite v šolo, nabirajte znanje in ko boste ocenili da imate znanja dovolj,

se
zares
zavedamo
pomena
znanja
?

znaš obvladovati številnih informacij, ki jih v naše življenje stresajo z vsakega vogala.

Mladi so pri tem še posebej izpostavljeni. Vsi se namreč ne zavedajo, da je za obvladovanje informacij v informacijski družbi potrebno znanje, brez tega pa si "koza" kot se reče ali če rečemo preprosteje, to je tako, kot če bi šel bos na Triglav. Brez opreme ne prideš nikamor, to je danes preverjeno dejstvo, s tem, da so čevlji v našem primeru znanje. Torej kdor je primerno obut, lahko uspe, kdor ni, pa naj se sam znajde kot ve in zna.

Ob koncu lanskega šolskega leta sem imel priložnost prisostvovati kar najbolj svečanemu dogodku. Jeseniški župan Boris Brengant je namreč sprejel najuspešnejše jese-

se le vrnite na Jesenice. Tu je namreč veliko stvari za postoriti, sposobnih in dobro izobraženih ljudi pa je za vse izzive, ki se jih lotevamo, premalo.

Župan je torej izrazil veliko željo in z besedami mladim položil na dušo, da naj se marljivo učijo. Do sem je zgodba prav gotovo razumljiva in pričakovana. Žal pa se s tem zgodba ne konča. Treba se je še vprašati koliko generacij mladih je že zapustilo jeseniške šolske klopi, koliko jih je odšlo na študije, tudi v tujino, in koliko od teh se jih je vrnilo na Jesenice. In koliko mladih, ki so jeseniške šolske klopi zapustili kot odličnjaki, je že poslušalo te govorance. In koliko teh želja se je uresničilo. Glede na

izkušnje, ki jih imamo, lahko rečemo, da se jih je vrnilo bore malo. Temu med drugim botruje neučinkovita mladinska politika, naštetih pa bi lahko še vrsto razlogov.

Zato je pravzaprav škoda izgubljeni besede in mlade hvaliti, ker so odlični. Na Jesenice se itak ne bodo vrnili. Tisti namreč, ki smo se na Jesenice vrnili zato, da bi tu delali, živeli in uresničevali lastne ambicije, smo se kaj kmalu soočili z dejstvom, da lepe županove besede ne pomenijo prav dosti. Morda le za tistega, ki ima sorodnika ali znanca na kakšnem odgovornem mestu in ki za "svoje-ga" odličnjaka lahko "zrihta" kakšno dobro službo. Za vse ostale pa velja nauk, ki ga je na letošnjem sprejemu v Kosovi graščini na Jesenicah izrekel jeseniški župan: veš, tudi v mojih časih je bilo s službo težko. Ampak ne vem zakaj daje takšne odgovore mlademu človeku, ki mu je pred leti obljubil, da ga bo mesto z veseljem sprejelo.

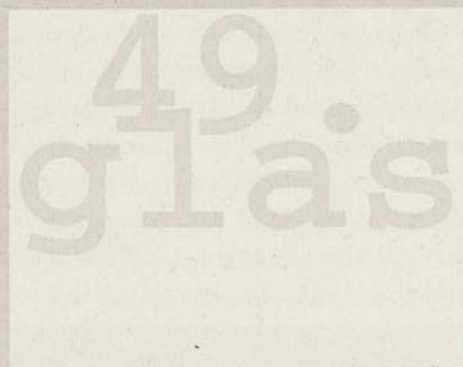
Tako velja za vse jeseniške odličnjake naslednje opozorilo: ne nasedajte obljubam politikov, ki se edino radi kitijo s tujim perjem, medtem ko istočasno ne znajo poskrbeti za podobo svojega malo širšega dvorišča.

Blaž Račič

Minil je že več kot mesec dni od parlamentarnih volitev na katerih je dobrih 60 odstotkov volilnih upravičencev dokaj presenetljivo največ glasov namenilo dolgoletni prvakinji parlamentarne opozicije - Slovenski demokratski stranki. Številni so se ono nedeljo naivno veselili, marsikoga je po nepotrebnem obletaval roj temnih misli. Ne bomo iskali "pravih" razlogov, zakaj je prišlo do občutne premene na lestevici v Podalpju najbolj priljubljenih in zaupanja vrednih političnih grupacij, če ne zaradi drugega, pa zato, ker nas ne zanimajo mrhovinarske orgije in triumfalistični ples nad trupli političnih poražencev. Volilkam in volilcem je, ne glede na vse, uspelo nekoliko premešati poslanske fotelje, enih je po novem več, drugih manj, malo je manjkalo pa bi bile v državnem zboru dve stranki manj - rešili smo se skorumpirane in oportunistične "stranke" mladih, škoda je le, da nismo poskrbeli, da tudi druga "generacijska" in po logiki dejanj izredno podobna stranka "demokratskih" upokojujencev ne prestopi parlamentarne praga.

Ti "stari", "izkušeni" in "načelni" upokojujenci poslanci se - kot iz dneva v dan bolj kaže - s siljenjem v novo vladno ekipo dodatno degradirajo: menda bo imela nova vlada - če gre verjeti predsedniku DeSUSa Rousu - tako dobra programska izhodišča, da to skoraj ne gre verjeti. In tako je Koalicija Slovenija tik pred tem, da postane bogatejša za novo stranko, stranko, ki bo zagotovila tisti nujni, življenjsko pomembni in nepogrešljivi 49. glas, in to čeprav je 'najverjetnejši premier' - kot zadnji mesec številni mediji še najraje poimenujejo gospoda Janeza Janšo - javno dvomil v to, da je DeSUS na volitvah uspel dobiti zadostno število glasov.

Ste tudi vi opazili, kako sta se delovanje in podoba gospoda Džej-džeja (kot sami rajši kličemo gospoda Janeza Janšo, saj je poimenovanje 'najverjetnejši premier Janez Janša' najverjetneje povsem tranzicijske narave) - takoj ko se je poleg povolilni prah, "skon-

struktivizirala" in "zdialogizirala" - če seveda odštejemo povolilno diskvalificiranje DeSUSa? Kar naenkrat so tukajšnje medijske hiše in njih novinarji opazili njegove doslej kot da neopažene plati: postal je umirjen in mostograditeljski, prej intro- kot ekstrovertiran, očetovsko odpuščajoč in dopuščajoč ter nič več principielen opozicionist. A bo že tako, da ta sprememba "v pristopu" gospoda Džej-džeja več pove o kompetentnosti in prioritetah samih medijev in njih novinarjev ter o strukturnih logikah aktualnega političnega sistema kot o pravi "naravi" bodočega prvega moža vlade. Obenem je ta "fotogenični" vidik le droben in relativno postranski element že tradicionalno vse bolj površinske, izpraznjene in personificirane politike.

V vmesnem času se je parlamentarna kuhinja ogrela, iz njenih loncev in pečic ter skozi njene nape pa se vije gost, lepljiv in neprijeten vonj po svežem poslanskem mesu, starih ritualih komolčanja, kalkulacij in preizkušenega označevanja teritorijev. Najprej so se grebli za svoje mesto v krogu, potem pa so s "prstom v riti" spet ostali v Slovenski nacionalni stranki; potem ko se je Plemeniti Zmago Jelinčič od srede avgusta skoraj v vsakem medijskem pojavljanju v zameno za podporo v državnem zboru ponujal za ministra za kulturo, mu je - podobno kot nekajkrat prej gospod Janez Drnovšek, kot je omenil Plemeniti sam - prst v rit zabil tudi gospod Džej-džej. A da prsta ni povsem zarinil, kaže to, da je stranka nacionalistov dobila foteljček poleg predsednika državnega zbora - poslankam in

poslancem bo predsedoval "humanist in demokrat", jezuit in zdravnik iz vrst SDS, podpredsedoval pa Sašo Peče, najlepši retorik SNS, sicer proklamirani homofob in rasist.

Nekje v ozadju in povsem stran od žarometov so v SLS, pri čemer ni jasno ali so z rezultati resnično zadovoljni ali pa vztrajajo pri iluzijah zato, da si lažje in bolje zližejo rane. Pri SLS je od letošnje pomladi jasno le, da se vidijo v republikanskem zboru in novi vladi. Podobno skrivaška je ZLSD, ki bi bila s kakšnim Pahorjem več in s ščepcem zgodovinskega spomina manj "zagotovo kompetentna in odgovorna vladna stranka", kot bi to lepo znal izjaviti novopečeni evropski parlamentarec in predsednik te stranke. Še največja enigma so v LDS, a najbrž zato, ker so bili donedavna tudi največji. Si predstavljate, da bi tudi LDS stopila pod okrilje gospoda Džej-džeja? Skupaj s Koalicijo Slovenija bi obvladovali dve tretjini državnega zbora, celo ustavo bi lahko spreminjali, a kaj ko je gospod Džej-džej domnevno preokupiran z iskanjem 49. glasu. Kot da nas bo ta glas rešil in popeljal v novo zgodbo o uspehu.

Saj res: kaj je sploh na tem 49. glasu? Kaj jih ni za izvolitev mandatarja, vlade in večine zakonov zadosti že 46? Ne glede na to aritmetično nejasnost pa ljudstvu - hvala bogu - ni potrebno pretirano skrbeti, nenazadnje si je izvolilo svojega doslej največjega promotorja, zaščitnika in uveljavjalca. Le koliko referendumov bomo imeli v naslednji štiriletki?

Mirsad BEGIĆ

gledališče (posvečeno boji tvoje ime)

Gledališče je zame prav posebna stavba. Taka posvečena, skrivnostna, domača, topla pa tudi vse nasprotno. Pa ne kar katerokoli gledališče. Najrajši imam tega, našega, jeseniškega. Zame ima posebno patino, okus po mladosti (ki nikakor ni minila), definitivno pa tudi po delu, spoznavanju in odraščanju. Pa tudi po jezi. Zakaj? Ker imam včasih občutek, da leta obiskovanja te

"stavbe" nimajo nikakršnega pomena. Verjetno si, dragi bralec, sedaj pomislil na egotrip. Pa nisem imela v mislih tega. Ne govorim o potrebi po slavi, prepoznavanju in trepljanju po rami v stilu "kar tako naprej, super si, najboljša ...". Govorim o preprosti potrebi po tem, da se učim. Po drugi strani pa mislim tudi, da lahko kaj pokažem, da gledalec lahko od mene (oziroma mojega lika) dobi izkušnjo, da mu lik (=del sveta) lahko približam.

Gledališče je zanimiva reč. Prav vsi segmenti tega medija so zanimivi in potrebni. Začnimo najvišje, pri profesionalcih. Ti so se v zadnjih letih ločili na tiste v nacionalnih gledališčih in tiste pri zasebnikih. Prvi se gredo t. i. visoko kulturo, ki ni razumljiva vsakomur, saj vsem ni niti blizu. Drugi pa

poskušajo ravno obratno, zapostavljen gledališki medij približati posamezniku, preprostemu človeku, ki bi se po napornem delu rad odpočil in nasmegal. In jim uspeva; znani igralci, preprost, komičen zaplet, srečen ali vsaj posrečen konec, "Ja, fletno je bilo," ob odhodu in znan režiser si lahko oddahne, njegova predstava je segla do ljudi. Potem pa so tu še amaterska gledališča, ki se ob poplavi profesionalnih in t. i. instant gledališč v zadnjem času zapostavljena prebijajo iz sezone v sezono, napol brcajoča v temo, napol sprta med seboj (v stilu konkurenca je sicer zdrava, vseeno pa neumna). Tudi ta gledališča lahko razdelimo na t. i. vaške odre, ki navadno pripravijo eno predstavo na leto, kakšen recital, proslavo z dramskimi vložki, sicer pa v zadnjem času predvsem posojajo svoje deske profesionalnim kolegom instant gledališč; in "amaterska repertoarna" gledališča, ki vpisujejo abonmaje, imajo več produkcij letno, zavidajo profesionalcem in v želji po gledalcih najemajo znana imena iz sveta gledališča, ki naj bi privabila publiko, ter prav tako posojajo svoje deske. V obeh slednjih sodelujejo entuziasti, ljudje, ki vlagajo

svoj prosti čas, denar, energijo in predvsem sebe v teater. In to polprostovoljno, ker gre za odvisnost, ki je zmes egotripa, adrenalina in čiste ljubezni.

Nacionalna gledališča in vaške odre bom pustila ob strani, ker so za to kar hočem izraziti rahlo odvečna. Začela bom pri instant gledališčih. Ne vem kje sem prvič slišala za to oznako. Interpretiram si jo kot nekaj, kar je hitro, okusno in za množično uporabo, torej ne preveč zahtevno. Nikakor torej nekaj

slabega ali škodljivega, le dostopno. In tudi razumem filozofijo; kruha in iger, smeh, občutek elitizma, s televizije znane obraze, profesionalno igro in sprostitvev (najverjetneje sem izpustila še kaj pomembnega). Ampak gledališče naj bi tudi vzgajalo gledalca. Pa ne mislim sedaj na podiranje tabujev in filozofsko - ideološke razprave na odru, ampak na to, da gledalcu ponudimo vedno več, da postane zahteven, da spozna razliko med dobro predstavo (ki ni odvisna od števila šol igralcev, niti od imenitosti scene ali kostuma, niti od prepoznavnosti sodelujočih), popolnim nategom in med tistim vmes. Predstava je lahko profesionalna v vseh pogledih, pa ji še vedno zmanjka "tisto nekaj", kar naj bi "vzgojen" gledalec prepoznal. Gledalci nismo neumni. Slejkoprej se naveličamo stvari, delanih po istem principu, ki nam ne nudijo več niti najmanjšega intelektualnega izziva, in humorja na prvo žogo z elementi smešenja t. i. posebnežev (debeluhov, homoseksualcev, pripadnikov drugih narodnosti ...). Kdo se boji "vzgojenih" gledalcev?

"Amaterskim repertoarnim" gledališčem ostane vloga slednika, saj so jim vlogo dostopnejše gledališke umetnosti spodnesla instant gledališča. Tisti gledalci, ki so v amatersko gledališče hodili na sprostitvev, so se sedaj navezali na zmes lahkotnosti amaterskega in "slavnih" imen profesionalnega gledališča. Slediti profesionalcem pa je težko, če ne nemogoče. Ovira nastane že pri finančah, kar pa se včasih lahko nadoknadi z entuziazmom. Ampak najverjetneje bi morali ponuditi nekaj novega, drugačnega, takega,

da se bodo gledalci v amatersko gledališče (spet) vrnili, po nekaj kar jim instant gledališče ne ponuja. Je pa "drugačna" pot tvegana. Lahko se opečeš, zmotiš, narediš napako. To pa stane. Sponzorje v tem primeru zapraviš. Zato se počutim ujeto in jezno. Staro, preizkušeno je neuporabno, novo pa tvegano in predrago. Lansko leto smo za "svojo" predstavo semiuspešno sponzorje

iskali v jeseniški občini in okolici. Ponudimo jim lahko zgolj nekaj znanja, entuziazma in vstopnico za predstavo. Le nekaj jih je s tem zadovoljnih (hvala!). Imamo pa mlad, drugačen pogled na stvari in željo po izkušnjah. Naj odnehamo, odidemo drugam, naj sanje dosanjamo drugje? Jeseniška, zaspana logika s primesmi bega možganov.

Morda se zdi, da sem iz same zavisti instant gledališča postavila v negativno luč. Pa ni tako. Pravzaprav vse ustvarjalce spoštujem in razumem in nikakor ne obtožujem - vsa čast jim! Instant naj ne pridobi negativne konotacije, ker nočem posploševati. Kultura ni bogata mati, instant gledališča pa so (baje) vir solidnega zaslužka - pa smo spet pri denarju. Nikakor nočem, da bi se napisano razumelo kot "strokovna" kritika, ker to ni -

manjka mi izkušenj in kontinuiran pregled nad tematiko - je le mnenje in razmišljanje. Pa tudi "amaterskih repertoarnih" gledališč ne želim kritizirati ali zmanjševati njihovih uspehov in pomena. Nasprotno, spoštujem pot po kateri so hodila, menim pa, da potrebujejo nov cilj, saj zgolj "želja po nastopanju" ni dovolj, ker ne sodi v logiko potrošniške družbe. Nikakor ne trdim, da je "naša" pot edina prava, vendar pa tudi mladi potrebujemo prostor, da uspemo, ali pa, da se učimo na (lastnih!) napakah. Se bomo morali takrat, ko mladostne zagnanosti in svežega pogleda ne bo več, ko bo ostala le še vdanost v usodo in dokazovanje svojega prav novi (spet drugačni) generaciji? Gledališča na dobra in slaba ne delijo imena in priimki, žanri in vrsta elite, ki tja zahaja (ali ne). Dobro gledališče je po mojem mnenju tisto, ki mu verjamem (in ne tisto, ki se bo zanašalo na učinek "cesarjeva nova oblačila") in ki se razvija v več smeri. Uspešno gledališče pa tisto, ki svoje gledalce ohranja in privablja nove, ustvarjalcem pa lahko da priložnost, da slednje zagotovijo.

Mladi iščemo svoj izraz in svoj prostor v svetu velikih. Boj je težak, mladost (za večino=neizkušenost) ovira, ki ti jo očitajo, pa vseeno zahtevajo, da jo "odraslo" izkoristiš. Naj končam z besedami človeka, ki je spreminjal zakonitosti tedanjega gledališča, jezika, kulture. Je že vedel o čem govori "Ves ta svet je oder in moški vsi in ženske le igralci ..." (W. Shakespeare). Sicer pa "show must go on (and on, and on ...)", an!

drugačna, drugače o drugačnih

Piše: Faila Pašič - Bišič

Življenje je prekratko, da bi lahko v njem igrala koga drugega. Je pač takšno, da se nenehno spreminja. Tudi moje se je ... na bolje. Izzivam sebe in svoje življenje, a vendar v življenju znam početi tudi normalne stvari. Ne glede na moj zunanji videz. Sem pokrita, da se razumemo. Pravijo, da sem nora. In to tako lepo zveni, kot bi bila norost najvišje priznanje na svetu! Bodi dovolj drzen, prestopi Rubikon in sledi svoji intuiciji. Ali pa ostani doma in zlagaj nogavice po parih.

Po svoji miselnosti in usmerjenosti sem kozmopolit in nikoli ne dovolim, da bi mi kdor

koli zbudil dvome o lastni vrednosti in zunanji podobi. Lepota postaja globalizacijska grožnja. Decembra 2002 je malezijsko ministrstvo za informiranje prepovedalo objavo oglasa za neko avtomobilsko znamko v kateri je nastopal Brad Pitt. Oglas naj bi bil poniževalen do Azijcev, ker jim je vsiljeval pojem zahodnjaške lepote. Sem aktiven član pri projektih za razbijanje predsodkov. Od poraza, do poraza, do končne zmage! Vprašanje je le, ali sem si za končno zmago izbrala pravo pot. Živim na tem magičnem koščku sveta, kjer je to mogoče. Jesenice so specifičen kraj za ustvarjanje takih projektov. In to

moram maksimalno izkoristiti. Prejšnje leto (2003) smo v sodelovanju z Ljudsko univerzo Jesenice izvedli projekte proti medverski nestrpnosti na osnovnih šolah. Ena izmed jeseniških osnovnih šol nas ni želela sprejeti. Ne bi rada nikomur nič očitala in ne mislim nikomur nič očitati, nisem za to kompetentna. Hočem samo svariti pred napačno usmerjenim mišljenjem ali generaliziranjem. Za to pa imam vso moralno dolžnost. Če bom hotela preživeti, bom morala biti ustvarjalna. Ne samo v znanosti, tehniki in umetnosti. Tudi politično. Majhna sem. In zato moram biti ustvarjalna. Veliko več se moram truditi, da

bi dosegla ekvivalentnost podobe z mojim rojstnim datumom. Veliko več moram pokazati in dokazati, da bi me označili z etiketo "normalna". Moj prijatelj Ibrahim iz Malija me ob vsakem srečanju spomni, da nikoli ne bova mogla skriti svoje identitete. On zato ne, ker je temnopolt, jaz pa zato ne, ker sem pokrita. Ne vem zakaj bi jo morala skrivati? Zaradi vprašujočih in bizarnih pogledov mimoidočih? Vse to opažam, ne da bi v kogarkoli strmela.

In vendar se sprašujem, kakšen neki je moral biti Slovenec Brižinskih spomenikov ali Trubarjevega časa? Ali bi se današnji

Slovenec hotel istovetiti s Slovencem pred 400 leti?

Kdo sploh sem? Sem to kar sem in po najboljših močeh se trudim biti še boljša. Vsakega, ki mi pride naproti, odprto in brez vsakršnih iger sprejem z ljubeznijo. Nimam niti najmanjše želje biti kdorkoli drug, kajti vse nas žene isti zakon - življenje. In vendar si ne jemljem pravice, da ocenim svoje življenje za dobro ali slabo. Podkrepljena z vso moralno podporo svojih staršev veselo nadaljujem svoje življenje. Z rogovi na glavi. Aja, pardon. Z ruto!

Juliana in etični kodeks vlade

30.11.2004

Celotna slovenska nova vlada je nedavno, 26. 11. '04, podpisala Etični kodeks vlade, ki se v eni od alinej glasi:

- Z javnimi sredstvi, ki mi bodo zaupana v okviru mojih pooblastil, bom ravnal gospodarno, tako da bo z njihovo porabo dosežen čim boljši učinek.

Zgodba Juliane

Izvir Juliane je tisočletja napajal Savo Dolinko in nihče si ga ni bil lastil 'zase'.

Ideja enega (Teos Perne) in kapital 'investitorjev' sta začela 'projekt Julijana', a dobiček iz izkoriščanja Juliane je sprožil spor med Občino Jesenice in Pernetom & co, saj je občina, po mnenju Perneta, zahtevala prevelik delež zase. In prav tako obratno.

Do Zakona o vodah (2002) se med seboj tožeči stranki nista mogla dogovoriti o razdelitvi izplena iz Julijane. In podjetje Julijana je crkavalo.

Zakon o vodah je tisočletje nikogaršnje oziroma skupno naravno dobro 'začaral' v lastni-vo vlade (države) in nenadoma ne Perne ne

občina ne lokalni ljudje ne medvedki niso imeli več pravice do uporabe Juliane. Tako Občina Jesenice kot Perne kot upniki (nategnjeni investitorji) so ostali tako brez brez 'osnove spora' - pravice do uporabe vode. Brez obratovalnega dovoljenja. In brez dobička.

Država danes, preko MOPE, izključno pravico nad uporabo Juliane, in s tem Juliano, prodaja 'najboljšemu' ponudniku. Med drugimi ponudniki je tudi mednarodna korporacija Nestle. In sledeč cingljanju denarja, bo Juliana najverjetneje začela teči proti težnosti, v Švico.

Država, Občina, ljudje & corporations

Korporacije niso humanitarne ustanove. Sledijo le izplenu in za seboj puščajo puščavo, kar odzivi na njihovo '**dobrodelnost**' po svetu jasno kažejo...

Nestle si od izčrpanja Juliane obeta velik izplen, drugače bi je prav gotovo ne kupoval. Plačilo za nakup koncesije za Julijano, je v primerjavi z izplenum, ki ga korporacija pri-

čakuje, torej prav gotovo zanemarljivo.

Preprosta računica nam torej pokaže, da bodo imeli Nestlejevi že tako in tako bogati delničarji od Juliane velik dobiček in si prav gotovo že manejo roke. Vlada Slovenije bo dobila le manjši kos (le plačilo koncesije) od celotne torte, občina Jesenice le toliko, da 'drži gobec', prebivalci Slovenije (lokalno ljudstvo) pa bodo žejni prepeljani čez vodo. Vse kar bodo dobili, bodo višje položnice za vodo.

jeseniška občina sama težko zmogla 5 milijonov evrov kot investicijo za Julijano, a mogoče bi celo šlo, ko bi ves ostanek proračuna 10 let vtikali le v ta projekt. Toda občina, po njegovih besedah, niti ne more kandidirati za pridobitev koncesije. "Država pa bi koncesijo prav gotovo lahko obdržala sama, ne vem pa, zakaj je ne. Vprašajte njih."

5 milijonov evrov je ogromno za posameznika, veliko za občino, malo za državo, drobiž za Nestle.

Glede na očitno možnost veliko večjega prihodka za Slovenijo, občino Jesenice in lokalne ljudi, ako z Juliano dejansko upravlja lokalno ljudstvo skupaj z vlado, je vsako oddajanje koncesij mednarodnim korporacijam povsem skregano z logiko dobrega gospodarja, proti-državno in proti-slovensko. Torej v popolnem nasprotju z Etičnim kodeksom vlade.

Ljudje sprašujemo sebe in vlado:

- Zakaj nenadoma ne moremo s svojo vodo gospodariti sami in so le tuji dovolj dobri?

Zakaj bi lokalci ne stopili skupaj, sami postali solastniki in Juliano upravljali sami?

- Koliko (.....) je celoten 'možen izplen' Juliane, na podlagi katerega se ugotovi cena (.....) koncesije (izplen vlade pri prodaji naše vode), koliko % dobi iz te kupčije dobi občina in koliko % bo po vstopu multinacionalke svojim volilcem, Jeseničanom in celi Sloveniji, vlada povišala ceno vode?

Vlada pa je tiho.

A z odločitvijo vlade (MOPE) o podelitvi koncesije bomo videli, kaj torej pomeni in koliko časa drži podpis politikov. In tudi to, ali je vladi res vseeno za vodo in ljudi Slovenije in smo zanjo tako ljudstvo kot slovenska dežela le še 'kolateralna škoda' na poti izplena multinacionalk.

Miha Jensterle
cmense@volja.net

Jeseniški župan Boris Bergant meni, da bi

TURIZEM 1.

Večkrat so mi že očitali, da v svojih člankih preveč kritiziram in stalno nekaj šimfam. Od danes naprej temu ne bo več tako. Nič več šimfanja, samo še hvala. Ker je zadnje čase veliko govora o turizmu na Jesenicah, sem se odločil narediti reklamni letak, ki bo poskrbel, da bodo turisti posledj masovno obiskovali naše ljubo mesto.

ROUTE 113

**IMATE RADI ADRENALINSKE UŽITKE ?
BI RADI POIZKUSILI NEKAJ NOVEGA ?
POTEM SMO MI PRAVI NASLOV.**

**VABIMO VAS DA SE Z NAMI PELJETE PO NAJSLABŠI
CESTI V EVROPI !**

**TAKO JE ! GOVORIMO O SLOVITI
CESTI ROUTE 113 MED JESENICAMI IN MOJSTRANO !**

**NUDIMO VAM ZAGARANTIRANI 100%
ADRENALINSKI UŽITEK !**

**V SAMO DESETIH KILOMETRIH BOSTE
DOŽIVELI VEČ, KOT STE V VSEJ SVOJI**

**VAŠI ŽIVCI PA BODO V SLABŠEM STANJU,
KOT ČE BI VAŠA TAŠČA PRIŠLA
NA DVOTEDENSKI OBISK !**

**ZAKAJ BI PLAČEVALI DRAGO POTOVANJE
V GARDALAND, ČE IMATE ADRENALINSKI**

PARK LE STRELJAJ IZ JESENIC !

**ZAKAJ BI HODILI NA OGLEDE KRAŠKIH JAM
V POSTOJNO, ČE JIH IMATE PRED NOSOM !**

**ZAKAJ BI VOZILI EN AVTŌ 200.000 KILOMETROV,
ČE GA LAHKO UNIČITE ŽE V DESETIH !**

**PRIDRUŽITE SE TISOČIM, KI SO ŽE DOŽIVELI
TO NEPOZABNO AVANTURO IN POKLIČITE
ZDAJ NA 080 113 113 !**

VAŠ KLIC JE BREZPLAČEN !

Kdo pravi, da samo šimfam!

grega urbas na poti v torino

Grega Urbas je eden uspešnejših jeseniških športnikov. Da je za uspeh treba trdo delati, se dobro zaveda. Zato smo ga povabili na pogovor s kratkimi vprašanji in kratkimi odgovori. Pogovor je nastal pred Gregovim odhodom na trening v ZDA, na začetku oktobra.

Kdo je Grega Urbas?

"Najprej sem športnik. Dan brez drsanja bi bil prazen, saj bi hodil le po kafičih in imel še manj denarja kot ga imam, podobno kot ostala mladina."

O začetkih

"Najprej je drsala sestra. Ker jo je mama vozila na trening sem šel z njima, da ne bi sam ostajal doma. Mama je s seboj vzela tudi moje drsalke, tako da sem v času, ko je sestra trenirala, drsal ob ogradi. Ko sem tako drsal me je opazila prva trenerka Mojca Kurboš, ki me je povabila na trening. Tako se je začelo. Že naslednjo sezono (leta 1990) sem osvojil naslov takrat še republiškega prvaka v moji kategoriji. Nato sem v vseh kategorijah osvajal naslove državnih prvakov, tudi v članski."

O ambicijah

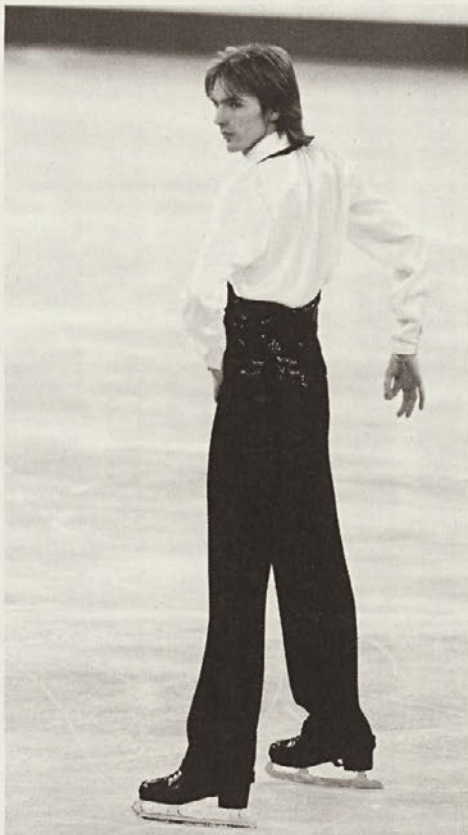
"Olimpijske igre 2006 v Torinu. Za Salt Lake city sem bil že uvrščen na igre, a me slovenski olimpijski komite ni potrdil za tekmovanje, zato sem ostal doma. Ko sem gledal otvoritev teh iger, mi je bilo zelo težko, zato sem sedaj odločen, da se na olimpijske igre v Torino uvrstim takole" (Grega tleskne s prsti, op.p.).

Kaj zahteva vrhunski šport?

"Veliko odrekanja in malo prostega časa, predvsem takrat, ko sem hodil v šolo."

O Jesenicah

"V zadnjih letih so se spremenile na boljše, čeprav bi bil vesel, da bi zgradili še eno halo. Slišal sem, da so takšni načrti. To bi pomenilo še več treninga, vendar bo zame to že prepozno. Ne bo pa prepozno za mlajše. Ko se vrnem na Jesenice in vidim gore je zelo lepo."

Počutim se domače, ker je drugje povsod le ravnina."

Kakšen je delovni dan drsalca?

"Ponavadi treniram že ob sedmih zjutraj. Trening traja do osmih. Potem grem domov, da si odpočijem. Naslednji treninga imam ob dvanajstih in traja do pol dveh. Po kosilu spijem kakšno kavico, ob šestih zvečer pa se začne kondicijski trening, ki traja uro do uro in pol. Sedaj se odpravljam v ZDA v Philadelphio ne enomesečni trening."

Zakaj prav v ZDA na trening?

"En razlog je ta, da lahko na ledu treniram od devetih do petih popoldne vsak dan. Tudi na kosilo grem v drsalkah. Do njih delam na drsanju in programu, od njih naprej pa vadim skoke. Trikrat na teden bom šel po treningu še v fitness. Drugi razlog pa je študij športnega menedžmenta."

Bosta šola in trening šla skupaj?

"Zavedam se, da bo težko. Za kolidž bi dobil štipendijo, del šolnine in zavarovanj pa bi moral kriti sam. V ZDA je drsanje bolj razvito, tako da bi tudi s poučevanjem mlajših lahko dobro zaslužil. Pri zbiranju sredstev pa mi pomaga zveza drsalnih športov, manjši del prispevajo še starši."

Za konec pa še moto, ki Grega vodi na drsalni poti

"Uživati čimveč življenja iz dneva v dan."

Blaž Račič
Raca

SIDDHARTA

*Pianino, siv medvedek,
klop s predalom. Vse molči.
Majhen kipec, princ Gautama -
nekaj vpije mi (m)oči
negotovo se priklonim:
"Buda stisnjenih pesti."*

*Svet podstrešja, prazna soba,
neko mesto. Sam sedi.
O, dandanes vsi smo srečni -
Buda stisnjenih pesti.*

*Odrešitev, ideali? Larifari, tega ni!
Vse, kar je, nam poseablja
Buda stisnjenih pesti.*

Doris

swallow down

čim več koncertov

Smo mlada rock skupina iz okolice Bleda, ki si še utira svojo pot na glasbeno sceno. Skupaj smo od leta 2002. Veliko damo na izvirnost in originalnost, čeprav smo sami začeli s preigravanjem drugih bendov. V zadnjem času pa se posvečamo predvsem avtorski glasbi. Na glasbenem natečaju "Rock mladim", kjer so naše demo skladbe izbirali izmed 62 skupin iz cele Slovenije in tudi Hrvaške, smo dosegli uvrstitev v finalni predizbor in dosegli 8 mesto. Na ta rezultat smo zelo ponosni, saj smo bili daleč najmlajša prijavljena skupina in posledično tudi najmanj izkušena. V prihodnosti si želimo nastopati in se predvsem kvalitetno predstaviti ter ustvariti mnogo avtorskih skladb.

Swallow down smo : Anja, Staš, Matjaž, Tilen

Kontakt: 040 321 012 Tilen

jure rozman

bobnar težkega kalibra

Pripravil: Gašper Habjanič

Zeno besedo simpatičen, pozoren, marljiv, pozitiven, predvsem pa odličen bobnar, ki nas nasmeji vsak trenutek znova, brez dlake na jeziku. Rodil se je 16. 08. 1982, oziroma pet minut pred polnočjo prejšnji dan, vendar se je pri umivanju in tehtanju zavleklo, tako da je uradno potrjena ura rojstva 00.30. Pridružil se je tričlanski družini z očetom Dušanom na čelu, ki ga je že kmalu po rojstvu navdušil z bobnanjem. Začel je igrati v pihalnem orkestru takrat Jeseniških Železarjev, sedaj Jesenice - Kranjska Gora, katerega vesten član je še danes. Novoletni koncert brez njega si je težko predstavljati. Nižjo glasbeno šolo je končal z odliko, malo bolj mučen pa je zanj bil teoretičen del izobraževanja. Kmalu po končani osnovni šoli so s prijatelji ustanovili band Sleepwalkers, s katerim je naredil precej začetnih kilometrov. Kasneje se je povsem posvetil glasbi, igral, snemal z mnogimi bendih, tako da je še za naziv bolničar - negovalec zmanjkovalo časa. Sedaj obiskuje 2. letnik srednje glasbene šole v Ljubljani, smer Jazz zabavna glasba, po duši pa pravi da je ROKER! Kot rednega člana ga lahko slišimo igrati v skupini Miss.Bee in Billy's private parking.

Osebna izkaznica:

Ime in Priimek: Jure Rozman

Datum rojstva: 16. 08. 1982 (Jesenice)

Spol: moški

Nebesno znamenje: lev

Višina (cm): 181 (stagnira)

Masa (kg): 111 (rahlo pada)

Stan: glej maso

Bendi: Sleepwalkers, Jammin T Blues band, Supernova, Miha Rebernik, Andrej Šifrer & Eugene Headaway Bridges, Sausages, Sound Attack, Jadranka Juras, Tinkara Kovač, Riko in Piloti, Miss.Bee, Billy's private parking

Idoli: Boštjan Gradišek, Dave Weckl, Starling Campbell, John Blackwell

Skupine: Dave Weckl band, David Bowie, Christina Aguilera

Album: Christina Aguilera, My reflection live

Hobi: ples, grill, 1 x letno ženske

Hrana: Chilli in ostale dobrote z žara

Pijača: radenska, voda

Šport: tek na malico, odbojka

Film: Poslednji Samuraj, Trainspotting, South Park Bigger Longer & Uncut

Dogodek: Rojstvo mojih nečakinj in nečaka

Moto: "Moto je kul."

medium
tisk & design

Zabreznica 53c, SI-4274 Žirovnica

Tel.: +386 (0)4 580 50 20

Fax: +386 (0)4 580 10 65

medium@medium.si

www.medium.si

Tisk
Oblikovanje

koledarji

rokovniki

propagandne in poslovne tiskovine

knjige

revije

brošure

embalaža

pozor, hud ideal!

PRIJATELJ

*Si ti moj prijatelj?
Ki obsojaš moje korenine,
ne čutiš mojih bolečin,
preziraš sliko mojega obraza.*

*Si ti moj prijatelj?
Ki učil si me sovraštva,
ljudem krasti njihova imena,
jih neusmiljeno zaničevati.*

*Si ti moj prijatelj?
Ko pogledam vate, te ne vidim,
le dušo čutim, ki mi govori,
govori, a vedno le laži.*

*Si ti moj prijatelj?
Ko iskal sem mir, ti le prepri,
jaz nesrečen, ti ves presrečen.
Ko spoznal sem, nisem verjel,
a ti, ti si blestel.*

*Si ti moj prijatelj?
Ki želiš se me znebiti,
zahrbtno smeješ se mi.
Ne čakaj trenutka, ko trpel boš ti.*

*Zato prijatelj,
kreni na svojo pot.
še to zaupal ti bom,
posuta je s trni, ne stopi na njih,
ker spoznal boš, da vse isto zaboli...*

Sead Mujić

|| Jaka muda" pomislim, ko že ne vem katerič v časopisu preberem, da tainta igralka ne mara svojega telesa oziroma telesnega izgleda. Punca ima lahko še tako optimalno simetričen obraz, lepe lase, idealizirano vitko telo, dva para povsem funkcionalnih okončin, zdrava je, mlada je, več kot solidno preskrbljena z materialnimi dobrinami pa še uspešna in ona - se ne mara. Ah, kakšna revica! In kako šele trpi, ko mora pozirati za časopise in revije, da potem mi gledamo njeno "grdoto"! Čeprav mislimo, da je to kar gledamo, lepo. To naj bi bila idealno lepa ženska. To je ena tistih, ob katerih tisoče "navadnih" žensk vsaj enkrat vsaj malo posanja, da bi bilo fajn takole izgledati in živeti. Za nesporazum ne gre kriviti ubogih zvezdnic in zvezdnikov. Ko se pritožujejo nad seboj, nam verjetno zgolj skušajo povedati, da so tudi oni "navadni" ljudje. Seveda nam tega ni treba posebej navajati, ampak mediji jih vztrajno prikazujejo kot punčico v očesu svetovne družbe, kot bisere v blatu, katerega tvorimo "navadni" ljudje. Kot nekaj, kar je preprosto treba občudovati - kaj bi sicer počeli? Nad kom ali čim bi se sicer navduševali, o čem sanjarili, se pogovarjali, komu bi si sicer prizadevali biti podobni? Dobro, ko človek odraste in se zamoti s svojim življenjem, se lažje distancira od idealov, katere mediji neprestano poudarjajo, ampak mladina ni tako "kul", kot bi ji to lahko pripisali. Razpetost med odvisnostjo in neodvisnostjo od Drugega, med idealiziranimi predstavami in dejanskim stanjem ter predvsem iskanje samega sebe prek

primerjave - vse to je večinoma močnejše od vzgiba, da bi bil rosno mlad človek sposoben biti zvest zgolj samemu sebi. Še posebej dandanes, ko so množična (tako pisana kot elektronska) občila praktično nadomestila klasično avtoriteto, ki je potrebna v vzgoji - najprej kot steber, nato kot vodnik in nazadnje kot zadnja ovira, ki jo je treba preseči na poti v samostojnost. In avtoriteta ni nič drugega kot moč nekoga, da usmerja drugega. Za to seveda nosilec avtoritete potrebuje nekaj večščin in specifičnih lastnosti, predvsem pa je ključnega pomena to, da ga oseba prepozna kot avtoriteto. Ta se lahko postavi na glavo ali pa strelja - moči in spoštovanja nima, dokler se ga preprosto ne prizna kot avtoriteto. Da v življenju pri izbiri "vodnikov" nimamo vedno prostih rok, je dejstvo, a niti ne tako zelo napačno. Če bi jih menjali na pol ure, ker ne moremo najti "pravega", ne bi bilo nobenega haska. Toda ob propadu (ali pa preporodu, če ste optimisti) tradicionalnih vrednot so se zbegali tudi nosilci avtoritet, ker tisto kar je veljalo deset ali dvajset let nazaj, danes lahko ne velja več. Na kaj se opreti? Vsi skupaj smo prepuščeni iskanju novih temeljev ali smernic ... Zahodnjaško krojeni družbi vlada cela kopica bizarnih idealov, o tem ni dvoma. Z idealom v osnovi ni nič narobe. Je predstava o optimalni situaciji, h kateri stremimo. Za to, da se premikamo. Doseči ideal pa je poglavje zase. Seveda si lahko sami izberemo zase najbolj primeren ideal, ampak to zna biti prekleto težko, če smo kar naprej bombardirani z imeparitivi zgolj ene

vrste. Biti lep, mlad in uspešen, reci-
mo. Ja, ja, nič novega, boste rekli,
ampak kolikokrat se v resnici razjezite,
ko odprete svoje priljubljene časopise,
revije, internetne strani ... in v njih
vedno znova ter kar naprej srečujete po
več prispevkov hkrati, ki poveljujejo
lepe, mlade, uspešne ljudi ali njihov
način življenja?! Le kako lahko vsi ti
"fancy" utrinki "fancy" življenjskih
stilov opisanih na "fancy" način koris-
tijo "navadnim" ljudem, katerim so ti
mediji večinoma namenjeni? Ne more-
jo! Prvič, ker so običajno daleč od real-
ne situacije povprečnih bralcev, gledal-
cev, poslušalcev in drugič, od kod jim
sploh ideja, da si vsi po vrsti tega res
želimo?! No, saj v tem je problem - kot
da jih to ne zanima. Še huje, s kon-
stantnim vztrajanjem pri prevladi to-
vrstnih vsebin dobesedno ukazujejo,
kaj je treba spoštovati, občudovati in
čemu se podrejati! Da ne? Ja koga pa
resnično briga, kakšno posestvo je
nabavil Brad Pitt, s kakšnim senčilom
se maže Jennifer Lopez, kaj zajtrkuje
mis Slovenije ali na katerih otokih je
tainta dopustoval tokrat? Ali njih briga
kakšen podvig je bil za vas na primer
plačilo položnice? Jih briga vaš
delovni dan? Jih briga, kako ste rešili
problem kurjega očesa? Ne, saj vas
sploh ne poznajo! Zakaj bi potlej mi
morali vedeti vse o njih?

Ker smo mi mali brezvezneži - druge-
ga kot to, nam mediji s tem ne
sporočajo. "Poglejte, kako so oni fini,
vau!" In pri tem grejo še korak naprej.

Velike, pisane in dišeče revije, na
primer, skušajo vzbuditi občutek, da
smo tudi mi lahko "fancy", "kul" ter oh
in sploh "in", če jemo to in to,
oblečemo to in to, vadimo to in to, prav
tako kot to počnejo oni ... In to, da vas
morda dejansko zanimajo življenja
zvezdnikov, je kvečjemu dokaz, da
podlegate tem ukazom. Ampak ko
zaprete revijo ali ugasnete TV, se spet
znajdete v svojem resničnem svetu.
Bistveno drugačnem kot je njihovo, se
razume, takrat pa zazija vrzel, ki vzbu-
ja komplekse. In s tem dokončno
podležemo. Postanemo odvisni od ide-
alov, ki nam jih vsiljujejo drugi. Idoli
so nevarni toliko bolj, saj so poose-
bljen ideal. A o predvsem za mlade
ključnem vplivu le-teh kdaj drugič.
Za konec bi zgolj še enkrat spomnila
na medijske lepotice, nezadovoljne s
svojim videzom in za primerjavo po-
zdravila uspeh slovenskih paraolimpij-
cev, katerim mediji ne posvečajo pol
toliko pozornosti, čeprav so za svoj
uspeh bržkone vložili vsaj še enkrat
več truda, premostili še enkrat več
težav in bili bistveno bolj vztrajni ter
neomajni, da so uspeli - tako v športu
kot v življenju na sploh! Zato pa - pre-
vidno z ideali. NI VAM TREBA živeti
z občutkom manjvrednosti, sploh!

Maruša

P.S.: prihodnjič pa vse, kar vas
zanimava o življenju avtomehanika
"Toneta Koširja"!

REINKARNACIJA ŠESTIH ŽIVLJENJ

1. *Beli Muc, kaj delaš?*

Ližem sladko mleko.

*Človek mu zavida
pa ga brcne v reko.*

2. *Mokri Muc, kaj iščeš?*

Košček svoje sreče.

*To bi hotel, klatež?
Najdi pot iz vreče!*

3. *Muc ob cesti, rjav si!*

Kaj se je zgodilo?

*Rjava vreča, rjava re...
Kh, ga je povozilo.*

4. *Pridi, dobri mucek,*

človek se dobrika.

*Spet prepород čaka
muca mučenika.*

5. *Sivo mače v mestu,*

grob iz stiropora,

*kri na mehkih tačkah,
ljudstvena folklor.*

6. *Orjaška bolečina grabi*

drobno bitje vsepovsod.

*Črni muc pretresljivo zavija -
človek mu je prečkal pot.*

7. *Pridi k meni, mali muc,*

nekoč si bil moj brat.

*Mačji fant izteza roko-
nihče ne umira rad.*

Doris

rumeno

Nekje pri štirinajstih sem bila popolnoma na tekočem, poznala sem vse omembe vredne osebe, poznala sem ključne podatke o njihovem življenju, skratka, poznala sem vse trače. Ja, sem imela tako obdobje, žal. Še pred tem, nekje pri desetih, mogoče že malo prej, pa me je zanimala politika. Vse tiste razpotegnjene seje CK ZKJ niso ostale neopažene. (Kratice namenoma ne bom napisala s celo besedo, saj menim, da bi tudi mlajši morali vedeti, kaj to pomeni.) A jaz sem imela na srečo le "trač obdobje", politiko pa še danes spremljam, večina pa ima "trač življenje", politika pa je itak preveč dolgočasna.

Zase lahko trdim, da sem bila vedno precej politično osveščena, pa čeprav je to moje zanimanje večkrat povzročilo precejšnje neodobravanje. Resni ljudje navadno nismo zanimivi. Veliko bolj zanimivi so tisti, ki ti lahko v kateremkoli trenutku zdeklamirajo najnovejše VIP-jevsko obarvane novičke. Pa tudi zadnja kolekcija priznanega modnega kreatorja je veliko bolj interesantna od dolgočasnega predloga zakona, ki je pravkar prišel v parlamentarno obravnavo.

Že v zgodnjem najstništvu sem imela sama pri sebi razčiščeno, kaj je pomembno in kaj je le mašilo. Šele v zadnjem času se mi dogaja, da te ločnice enostavno ne morem več potegniti. Ker je vse postalo eno in isto.

Politika je rumena na vseh koncih, izgled je pomemben, ostalo veliko manj. A politični oder glede tega niti ni najbolj "orumenjen", na žalost je rumeno tudi vse ostalo. Da o slečenih pevkah brez posluha in talenta niti ne govorim.

In ko je letos poleti vsa Slovenija govorila o domačem posnetku hrvaške pevke, me je pošteno zaskrbelo. Kaj je v nas, da se tako naslanjamo ob vdoru v zasebnost, zakaj smo postali na prvem mestu voajerji, katerim je bolj od bistvenih stvari pomembno, kako se da dol neko znano žensko bitje? Zato, ker se bojimo, da nas tudi tu prekaša? Ali zato, da se naslanjamo ob misli, da je na nekem področju kljub svoji slavi slabša kot mi?

Name podatek, kaj neka znana oseba počne, npr. kaj je, kake muhe ima, ne naredi nobenega vtisa. A kaj, ko pripadam manjšini.

Rumeni aspekt družbe pa ima še eno, zame popolnoma nerazumljivo razsežnost, ki mi gre zadnje čase vedno bolj na živce. Krog ljudi, v katerem se gibam, to stvar, tako kot jaz, navadno odklanja, a sem pred časom ugotovila, da jo podpira - strah in groza! - moj dobri prijatelj. Seks prodaja vse, ok, to vemo. A da vtakneš oprsja in ritnice prav v vsako reklamo, to pa je zame ne le

neetično, ampak iz vidika kreativnosti tudi skrajno butasto. Samo za ilustracijo: obstajala je reklama za okna in tam je bilo telo, brez glave, le glavni poudarki ženske. Zdaj so to sličico umaknili. Hvala jim.

On, moj prijatelj namreč, pa pravi, da to pač zagotavlja prodajo in je sploh ok. In slečene pevke so tudi zelo zaželene in oddaje, kakršna je vsak dan na eni izmed naših komercialnih televizij, tudi radi gledamo. Ni treba misliti, vse je lepo. Včasih pomislim, da bi bil on idealen državljan v nekoliko modernejši (beri: zaradi tehnologije še bolj grozljivi) različici države iz Orwellovega dela 1984. In ne, nisem neka zadržana feministka, a če mislimo samo na videz, je vse ostalo nepomembno. Kritičnih državljanov pa moderna država ne potrebuje. Potrebuje, in to krvavo, zabite potrošnike.

Za konec še ena odtonek rumenega - nesreče. Ko jih spremljaš po TVju, te ne ganejo. Pokoli, tajfuni, umori,

posilstva, vse smo že videli. Danes so nesreče popolnoma rumene, več žrtev in krutosti, bolje je. A nesrečo dojamem šele, ko se zgodi tebi. In ko z grozo gledaš, kako ti narasla voda uničuje stanovanje, ni več smešno. Pa čeprav je to, gledano globalno, nepomembna novica. Ni bilo žrtev, ni omembe vredno.

Meni na srečo ni odneslo nič, čeprav je voda drla okoli bloka, v katerem živim. Sosednja dva bloka nista imela te sreče. In bilo je polno gledalcev, cela vas je prišla, vsi so gledali, pomagalo jih je bolj malo. In ko sem v gumijastih škornjih stala v blatni vodi na vogalu in gledala, kako je iz (nekoč) parkirišča trgalo asfalt, je do mene pristopil sovaščan mojih let, odrasel človek torej, in navdušeno govoril, kako je kul, da se tudi pri nas kaj dogaja.

Seveda je kul, ko pa je njegova hiša visoko na nasipu.

A pazi, dragi M., tudi tja kaj seže.

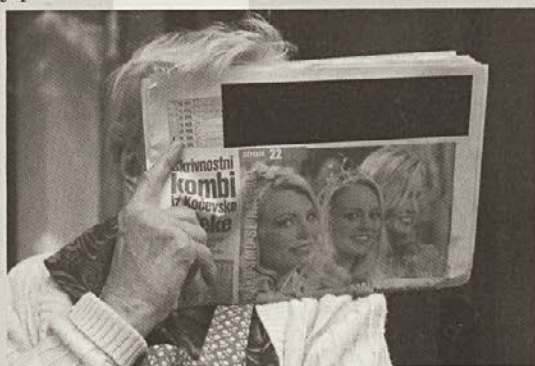
Jerneja Kos

P.S.: Ne vem, če ima sledeče kaj zveze s povedanim, je pa vredno razmisleka.

Pred kakim mesecem sem kupila papagaja in verjetno je imel slabe izkušnje z ljudmi, saj se nas je zelo bal. Pa se je kmalu navadil in zdaj že cele dneve sitnari in kriči. A nekega jutra se jaz prikažem v rumeni majici in ptič ponori od strahu. Revež, ki je tudi sam rumene barve, je tako frčal po kletki, da bi se skoraj polomil. Meni pa nič jasno. Grem stran in ptica pride k sebi. Pridem popoldne v drugo majico in vse ok. Se preoblečem nazaj v rumeno - panika.

Nauk zgodbe: Če ptič preveč sitnari, se obleci v rumeno in bo mir, ker bo ptič paraliziran od strahu oz. bo od tega umrl in bo potem mir za zmeraj.

Ok, pravi nauk: še živali vejo, da je rumena barva nevarna. J

jutro potem

Ključvanje v sencih. Takoj sem pomislil, kaj se je dogajalo prejšnji večer. Praznina. Moj spomin je imel gromozansko luknjo. Zadnje, česar se spominim je, kako smo šli v gostilno. Na ustih se mi je pričaral nasmeh. Maček. Počasi odprem oči. Tema. Kaj smo sredi noči? Poskušam prižgati svetilko. Roke mi ostanejo ob telesu. Pa še ta bolečina. Počutim se, kot bi na moji glavi krdelo sumoborcev igralo ragbi, med prekinitvami pa bi namesto plešočih brkih deklet imeli revijo valjarjev in druge gradbene mašinerije. Hud maček. Rajše malo zaspim, da ne bom obujal spominov na kosilo oziroma večerjo, če sem si jo privoščil.

Smejim se s prijatelji. "Še eno rundo!" odmeva po zakajenem prostoru polnem stalnih pijancev in lahkih deklet. Neko deklo mi vneta razlaga, domnevam da nadvse zanimivo prigodo, in se koketno spogleduje z mano. Vidim, kako odpira usta, a ne slišim besed. Le nerazložno bučanje. Nato se začne smejati. Tudi sam se prisiljeno krohotam, da je ne bi užalil. Vse je tako neizostreno in megličasto. Hodim po pomolu. Čudno, saj sem doma v gorskem mestecu. Ob mojem boku sta dva znanca, ki ju nisem videl že celo večnost. Kažeta na čoln. Vsi trije se strpamo v malo leseno plovilo in odrinemo. Voda ima okus po ... ah, kaj pa vem ... slana zagotovo ni. Vse se razsvetli.

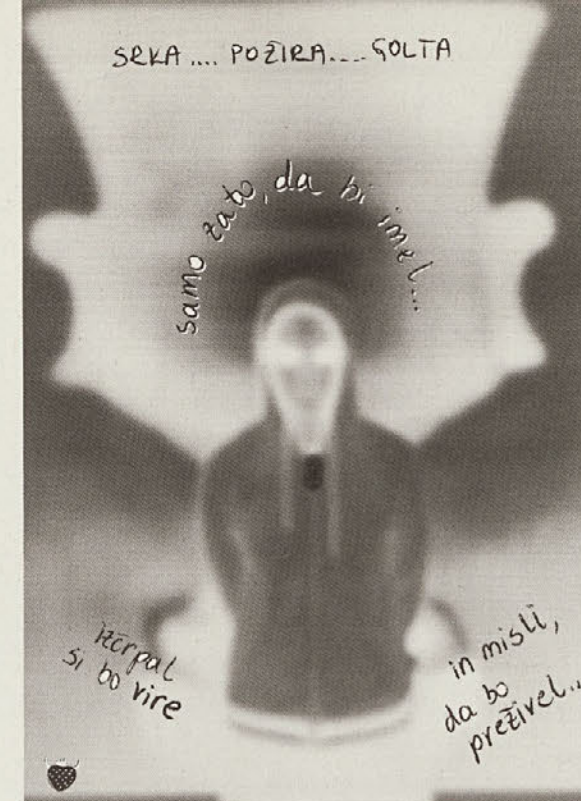
Svetloba ni bela. Je samo zelo svetla. Predramim se. Ključvanje ni nič manjše. Tema nič redkejša. Hrana se trudi prebiti iz telesa po požiralniku navzgor. Zakinkam nazaj v sanje.

Levo, desno množica. Nimajo oblek, a niso nagi. Privzdignem roke. Obračam jih. Bledi prsti bolijo, ko jih krčim. Umaknem dlani.

Obris postave mi teče naproti. Nekaj dviguje visoko v zrak. Pripravlja se na zamah. Vse bliže je. Spustim prestrašen krik in skočim v stran.

Priletim v kalno grapo. Črna, zaudarjajoča zemlja. Pot na plan si pribori vitica. Raste, kot bi se ji mudilo. Nedaleč stran požene še ena. Povsod silijo ven iz črnega smradu. Vedno več jih je. Vrtim se. Povsod se bohotijo preteče rjave steblike. Ovijajo me. Boli. Ne morem premikati udov. Prišle so do vratu. Navzgor po obrazu. Prekrit.

Srce mi razbija. Potim se. Zbežan kot preganjana žival. Poskušam umiriti sopenje. Razsvetlilo se je. Zelenkast soj mi pravi, da je dan. Odprem oči ... Nič. Odprem oči. Ne gre. Ponavljam si: Odprem oči. Um je voljan, toda telo ne uboga. "Pomanem si jih," pa bo bolje. Roke ohromele ležijo ob meni. Vsaj zdi se mi, da so poleg. Če dobro pomislim, sploh ničesar ne čutim. Loteva se me panika. Vse,

kar zaznam, je sumljiva zelenkasta toplina. Poskušam se zbrati. Prisluškujem ... Dobro, sluh je šibak, toda vsaj je. Še bolje, krepi se. Voh se vrne kot strela z jasnega. Jedek vonj po bolnišnici mi vrta v sinuse. Enakomerni piski poleg moje glave me spravljajo ob živce. Zaslišim trkanje ženskih salonarjev ob pod. Znana melodija mi pripleše v spomin. Tista spogledljivka je imela tako na mobilcu. "Želite, gospod doktor?"

Vneto brskam po skritih koticah v glavi. "Še za tega poskrbim, gospod doktor. Zadnja doza kemikalij, potem pa je pripravljen." Kosilo, internet, e-mail, pijača, bar ... "Vem, da deset minut zamujam."

Kaj je bilo po baru? Kaj ... "Da, insercija virusa v 42/2 poteka po pričakovanjih. Osebek je sprejel tujo DNK. "Zakaj mora biti ravno tu luknja? Daj pomisli ... "Tokrat smo ga vstavili v žleze znojnice. pripravljen bo natanko takrat, ko ga boste rabili. Poskrbite samo, da se bo čim več rokoval. Heh, sicer ga bodo malo gledali postrani zaradi potnih dlani, drugače pa je popoln." Začutim spono, ki se zažirajo v zapestja. Pisk oznani konec pogovora. Plitvo diham, ko obračam razbolelo pest. Dva koraka bliže. Ostra bolečina v rami.

Gašper Kokot

krona

Dan na dan, novice iz sveta:
"Dober večer, spet katastrofa!"

Gledam in poslušam,
peklenske muke ob tem skušam,
le kako naj to obvladam,
le kako naj jim pomagam?!
Teh nesreč je že preveč,
žalosti ne čutim več!

Že zato, da ne znorim,
odmislim grozo, otopim ...
Ko spet zaslišim glas kot prej:
"Želimo vam lep večer - še naprej!" ...

Maruša

RAMBA SE JE OKLEŠARIL, KER
NI PREJEMAL HONORARJEV OD BRCE

križanka

				POTRES- NI VAL	EP	HELENA OBLAK	NOVO MESTO	SAMO- GLASNI- KA	20. IN 15. ČRKA ABECED- E	NAUK O KOMUNIKAC IJE MEHA- NIZMI	DEDALOV SIN	NAZOR- NA PRED- STAVA	LJUDSTVO ISTE BARVE KOŽE	JADRAN- SKI OTOK	SVEČENIK FRIGIJSKE BOGINJE REE KIBELE	MEKE- TANJE	Boris		
													TROJAN- SKI KRALJ						DEL ROKE
														TISK, MREŽA GL. M. PERUJA					
ANJA ZAVAD- LAV		BARVA KOŽE	UPRAVNI ODBOR		STARO IME ZA CINKOVO RUDO	NJORKA	ANTON TER- STEN- JAK	NAUK O GIBANJU IZSTREKOV FR. SMUČARKA											
KONTI- NENT													TER TJA						
Ž. IME				ALTERN- ATIVNO (KRAJSE)						MAKAR- SKA		RUSKI VELE- TOK	VODNA ŽIVAL	TONE ANDERLIČ POHISTVE- NI CENTER V GRAZU					
SANJE			MESTO OB DONAVI				RASO NES- TEROVIČ			PORTU- GALSKO OTOCJE					ČEŠERI- KA	REKA V MAKE- DONJI			
TONE KONO- BELJ		ČAROBNO BITJE					MOŠKO IME				SNOV, KI DAJE ENERGI- JO	MEHKA KOVINA							
TEKOČA MAŠCO- BA		JANEZ BRAJKOVIČ		MESTO V AVSTRIJI			ZNAMKA TOVORNE- GA VOZILA						VRH V KARA- VANKAH						
GOROVJE V ZAH. MAKE- DONJI				NEPROFE- SIONALEC				OTOK OB ZAH. OBALI ŠKOTSKE				ŠVEDS- KI DISKO	MUSLIM. MOŠKO IME						
ANDRE MAL- RAUX		KARL MAY			DOMAČE IME			GR. OTOK					ARGON	PREMER KROGA					
SAMO		ANDRE AGASSI			ŽENSKO IME			SPIRITNO- STNA TELO- VADBA											
4. SAMO- GLAS- NIK		PREVOZNO SREDSTVO				NAZIV				ZNAM- KA KLIME		DREVO							
	MESTO V ISTRI	POPUL- LARNO								BES		STENA							
ALEK- SANDER OSTROV- SKI	ALPINISTIČNI ODSEK		VEČJI HRIB- ČEK				VRSTA JADRNIC			LJUB- LJANA				EGIP. BOG SONCA					
OTO PESNER					MARI- BOR			IRAN. NOMAD. PLEME			TOMAŽ DOMI- CELJ								

Slovarček:

ERAK: hrvaška igralka
 JABLANICA: Gorovje v Makedoniji
 AMSTETTEN: mesto v Avstriji

Križanko s pravilno rešenim geslom pošljite na naslov: PP 10, Jesenice. Izmed prispelih rešitev bomo iz rebali tri praktične nagrade. Imena nagrajencev bodo objavljena v naslednji številki časopisa Brca.

Več let traja, da nadobudna skupina doseže radijsko predvajanje. Običajno. Še posebej, če gre za abstransko alternativo, kot sta punk in metal ter njuni križanci in izpeljanke. Ušesa poslušalca je treba negovati in agresivni ritmi niso reden gost na radijski valovih. Treba je seveda paziti tudi na komercialno noto, ki narekuje hite. Vseeno prostor za obrobje obstaja. Glasbena Gverila pretresa frekvence Radia Triglav (96.0 MHz) vsak petek ob 21.00. Manj znane melodije še manj znanih izvajalcev. Slišati je mogoče tako domače skupine, ki so šele posnele prvi demo, kot tiste, ki so že izdale zgoščenko. Da le kljubujejo ustaljenim tirnicam in pihajo svež veter v glasbena jadra. Vse skupaj je začinjeno še s tujimi zasedbami, ki mogoče v inozemstvu žanjejo izjemno slavo, a so pri nas iz tega ali onega razloga ušle uhljem širše javnosti. Petkovi večeri so tako namenjeni malo drugačnim pogledom na pojem glasba. Eni te poglede krstijo za

petkov trušč

ropot, drugim so način življenja. Pomembno je, da se nakažejo možnosti za širjenje ustvarjalnosti. Če mogoče danes babica godrnja, ko vnuk s prijatelji drgne kitare v garaži, bo jutri lahko to njegov kruh. Ob primerni vzpodbudi in podpori. Glasbena Gverila se trudi ubirati to smer. Genialnosti se vedno najprej pojavijo na obrobju, le izbežati jih je treba.

Gašper Kokot

#inij
 FERTIK

domenca.com

prijazne internet rešitve

tea ter

Trg Toneta Čufarja 4, Jesenice

Dobrodošli v našem lokalu!

REAKTOR

Abanka Vipa d.d., Slovenska 58, 1517 Ljubljana, Slovenija

Ne ostani brez.

Saj poznaš občutek, ki te prevzame, ko si prepozen za dobre stvari. Zato nikar ne zarnudi prednosti, ki ti jih ponuja račun Abanke za mlade - Akeš. Kartici BA Maestro in/ali Visa Electron, poslovanje na bančnih avtomatih, prek interneta (Abanet), pregled stanja in prometa na računu prek mobilnega telefona (ABASMS), ugodnosti in posebni dogodki, namenjeni izključno akešarjem. Več informacij na www.abanka.si/akes.

ABANKA
www.abanka.si